

Jouw kind is strontvervelend!

Politieke voorkeur, seksleven en salaris, alles wordt besproken in een goede vriendschap. Alles? Nee, er is één onderwerp waar niemand zich aan durft te branden, een laatste taboe: het irritante gedrag van de kinderen van een vriendin - en dan vooral hoe dat door haar opvoeding komt. Terwijl we vaak genoeg vinden dat daar iets aan schort! Rekels ging op onderzoek uit en ontdekte dat we lafaards zijn.

Suzanne legt haar kinderen niet gewoon op tijd in bed maar laat ze op de bank in slaap vallen. De vijfjarige zoon van Astrid slaapt al anderhalf jaar iedere nacht bij haar in bed en Diana vindt het prima dat haar zoons van zeven en tien naar blote tieten kijken op internet ("als de beelden maar niet bewegen"). Marcella laat haar tienjarige dochter zelf bepalen hoe laat ze naar bed gaat, belachelijk natuurlijk, en het driejarige zoon-tje van Marijke mag geen fiets, want dat vindt ze gevaarlijk. Leuke meiden allemaal, vriendinnen voor het leven, maar van opvoeden hebben ze geen kaas gegeten. En daardoor zijn hun kinderen meestal best lief, maar soms om achter het behang te plakken zo vervelend. Vind ik dan. Maar dat durf ik niet zeggen.

Taboe

"Ouders moeten kinderen beter opvoeden!", riep minister Plasterk uit in De Telegraaf van 17 januari 2013. Gelukkig blijken Nederlandse ouders het daar helemaal mee eens te zijn. Nou, niet helemaal eigenlijk. Deels. Want andere ouders moeten hun kinderen beter opvoeden. Zelf doen ze het natuurlijk prima, en ze staan dan ook helemaal niet open voor kritiek van bijvoorbeeld leerkrachten over hun aanpak. En al helemaal niet van goedbedoelende anderen, zoals je vriendinnen voor het leven. Waarom eigenlijk niet? Waar zijn ze bang voor? Zijn ze zo onzeker over hun eigen opvoeding? Of hebben ze een blinde vlek zo groot als het Melkwegstelsel als het hun kinderen betreft? Tijd om het eens te vragen. Aan mijn eigen vriendinnen natuurlijk!

"Zin om in een kringgesprek je mening te geven over de opvoeding van je vriendinnen?" vraag ik op Facebook. 'Mijn vriendinnen zijn niet op te voeden', reageert vriendin Petra flauw (met haar dochter heb ik trouwens ook nog een appeltje te schillen... Ik durf er alleen niet over te beginnen). De rest van de thread gaat helaas vooral over het opvoeden van vriendinnen. Nog een keer proberen maar. 'Ik ben op zoek naar moeders die, in een kringgesprek, hun mening willen geven over de manier waarop hun vriendinnen hun kinderen opvoeden', leg ik iets duidelijker uit. 'Leuk als je meedoet!', plak ik er enthousiast achteraan. 'Dan hou ik geen vriendin meer over!', roept Erika digitaal uit. Binnen een halve minuut krijgt ze een vind-ik-leukje van Monique. Daarna blijft het angstvallig stil. Ja hoor, wat ik al dacht: ik heb met een taboe te maken!

TEKST: RENEE SALDOME

Met moeite krijg ik er uiteindelijk een paar om tafel, maar ik vermoed dat het vooral de belofte van wijn en knabbels was die de dames over de streep trok. Marieke, Sandra en Suzanne zeggen toe hun ongezouten mening te geven over de opvoedstijl van hun vriendinnen.

Franse opvoeding

"Heb je weleens een vriendin verteld dat ze iets fout doet in haar opvoeding?", bijt ik het spits af. "Ja hoor", zegt Suzanne, moeder van twee dochters van 4 en 5, direct. "Tegen een vriendin die zelf begon over haar tekortkomingen. Dat durfde ik bij haar wel. En zij begon erover." "Nou", zegt Marieke, die ook twee dochters heeft, van 7 en 10, "bij sommige mensen bemoei ik me absoluut niet met de opvoeding hoor, en zeg ik er niets van! Het veroorzaakt alleen maar ruzie." Suzanne: "Maar je hebt wel commentaar op ze?" "Ja, ik zie wel dingen gebeuren die ik anders zou doen", reageert Marieke. "Mijn man en ik voeden 'Frans' op. We hebben hele duidelijke afspraken en regels. Als er iemand binnenkomt zeg je gedag, als je aan tafel zit eet je en daar is geen discussie over mogelijk."

"Andere ouders moeten beter opvoeden!"

Het geeft de kinderen duidelijkheid. Maar ik merk wel dat dit bij andere gezinnen anders gaat. Als mijn kinderen bij anderen eten hebben ze weleens moeite met de gang van zaken, denken ze 'o, hier mag iedereen gewoon van tafel rennen'. Dan zie ik wel dat mijn kinderen moeten nadenken...". Suzanne: "Jouw kinderen moeten niet bij mij komen eten..." "Ieder doet het op zijn manier en al die kinderen komen er goed uit", reageert Marieke mild. Suzanne: "Wat jij zegt zou ik wel willen, maar ik weet niet hoe." >

Mijn vriend en ik zijn alle twee altijd met vier dingen tegelijk bezig."

Marieke: "Wij zitten alle twee in het onderwijs! In de klas heb je 28 kinderen, thuis twee en dat met zijn tweeën. Daar draaien wij onze handen niet voor om! Mijn man fluit op zijn vingers en daar komen ze al aangedraafd."

Sandra, met twee zonen van 3 en 5 en een dochter van 8: "Ik was een keer op een verjaardagsfeestje van de dochter van een vriendin van mij. Mijn oudste dochter is van haar leeftijd, maar vond geen aansluiting met haar en haar nichtje, die samen heel close zijn. Ik liep even mee naar boven en vroeg of mijn dochter mee mocht doen. De meisjes keken ons aan, giehielden wat en... liepen plotseling weg. Mijn dochter en ik stonden perplex. Ik was eigenlijk heel pissig, maar durf dit voorval niet met die vriendin te bespreken." Marieke: "Dat zou ik ook niet snel doen. Ik had laatst een vergelijkbaar akkefietje met mijn neefje van zes, die schopt, slaat en bijt."

"Je kinderen zijn een weerspiegeling van wie jij bent en hoe je opvoedt..."

Mijn dochter kwam naar mij toe en ik zag zijn tanden in haar arm staan. Ik heb eerst aan mijn man gevraagd of ik dat met zijn zus op zou lossen of met het kind. 'Je bent juf', zei hij, 'dus doe het op de juffenmanier'. Toen heb ik heel beslist en rustig het kind gecorrigeerd. Als dingen mij irriteren aan het gedrag van andere mensen ga ik in de juffenmodus, haha!"

Sandra: "Ik voelde me schuldig naar mijn dochter toe dat ik dat kind niet bij de lurven heb gegrepen en tegen het plafond gesmeten, gewoon om het voor haar op te nemen."

Niemand doet het goed

"Ik heb weleens commentaar op mijn kinderen gehad, en dan wist ik dat diegene gelijk had. Vooral van mijn moeder. Dan zei ik 'ik word zo moe van ze en ze zijn zo druk', en dan zei mijn moeder: 'dat is je eigen schuld!'"

Suzanne kan er gelukkig wel om lachen. "Je krijgt wel een spiegel voorgehouden", zegt Marieke.

Suzanne: "Mijn kinderen zijn heel druk, maar dat ben ik ook. Ik vind het heel moeilijk om die discipline aan te brengen." Marieke: "Iedereen voedt op z'n gevoel op. Niemand doet het goed. Je doet altijd wat jij denkt wat op dat moment het beste is en wat het beste bij jou past. En je kinderen zijn een weerspiegeling van wie jij bent en hoe je opvoedt. Ik vind het trouwens moeilijk hoor, als mensen commentaar op me hebben als moeder. Maar soms ook wel fijn. Mijn jongste dochter was het eerste jaar heel moeilijk. Een goede vriend van mij zei op een gegeven moment tegen mij: 'dit is niet goed, je moet er iets aan doen.' En toen dacht ik 'verdorrie, je hebt gelijk'. Ik was hem daar uiteindelijk heel dankbaar voor. Je gaat door in een stramien en je ziet het zelf niet meer."

Sandra: "Ik vind het erg moeilijk om kritiek op mijn kinderen te verduren. Zodra je kinderen hebt ben je opeens heel kwetsbaar. Als iemand daar commentaar op levert dan raakt het je diep." Marieke: "Ik merk wel dat mijn opvoeding niet altijd dezelfde is als die van de ouders van vriendjes. Wat ik soms heel lastig vind is dat mijn kinderen ergens gaan spelen en dan terugkomen met een hele grote mond, of zeggen: 'daar mag het wel!' Ik zit nu met een bijna-puber thuis en merk dat mijn opvoeding ook verandert. Dat is soms best vervelend."

Sandra: "Het wordt steeds makkelijker om je kind te zien als een gewoon mens met nukken en problemen, omdat het op een gegeven moment niet meer vol te houden is om te zeggen dat-ie alleen maar schattig is!"

Ach, ze is een beetje moe...

'Nou, nou, wat zijn we dapper, aardig en mild', denk ik intussen. Tijd voor wat vuurwerk! "Hebben jullie je weleens aan mijn opvoeding geïrriteerd?" knal ik erin. "Zeker!", laat Suzanne mij direct weten. (Ze hoefde er niet eens over na te denken!) "Vroeger deed Mascha altijd zo irritant! Het was echt een klein prinsesje. Als ik met jou aan het praten was en zij kwam eraan was je mij direct vergeten. Ik ben zelfs een keer weggelopen, maar dat had je niet eens door! Een keer gingen we ergens eten, en Mascha was continue aan het zeuren en dreinen. Toen zei jij steeds: 'ach ja, ze is een beetje moe'. Je was echt heel erg! Maar ik moet zeggen: je bent compleet veranderd!"

Goh, dat heb ik nooit geweten. Maar het is lang geleden en ik schijn te zijn 'verbeterd'. Het raakt me dus niet meer zo, we kunnen er zelfs om lachen. "Is er dan nu iets waaraan je je irriteert?", vraag ik Suzanne. "

Ik vind eigenlijk dat je wel goed bijgesteld bent...," zegt ze. Marieke: "Jij bent altijd heel lief. En dat blijf je, ook bij dingen waarover ik allang uit mijn dak was gegaan!"

Is dit nou een compliment of verkapte kritiek? Het voelt als het laatste...

Uitgeluld

"Wat zijn eigenlijk punten van kritiek, waarover zouden jullie je druk maken in de opvoeding van je vriendinnen?", vraag ik. Suzanne: "Als ze heel veel werken en daardoor nauwelijks tijd met hun kinderen doorbrengen. Je mist heel veel van de ontwikkeling van je kinderen als je ze veel uit handen geeft. Het bestaat niet dat je je eigen kind dan goed leert kennen. Dat zie ik aan mijn vriendin Daniëlle. Ze heeft een eigen bedrijf en werkt vijf dagen in de week."

Marieke: "Ik zie bij mij op school vaak kleuters die 's ochtends op school worden gedropt en pas 's avonds om half zes opgehaald worden van de naschoolse. Zo'n kind kan geen boe of bah meer zeggen. Als leerkrachten er wat van zeggen, zijn ouders niet blij..."

Sandra: "Ouders zitten ook wel klem. Ik werk zelf drie dagen per week en heb een man die aan me trekt, kinderen die aan me trekken en een baas die aan me trekt. Best pittig!" Suzanne: "Nou, ik vind drie dagen nog op het randje van acceptabel hoor!" Sandra: "Een mens moet ook geld verdienen!" Suzanne: "Sommige mensen willen twee auto's voor de deur, een opbouw op hun huis en twee keer per jaar op vakantie... Tja, als je dat allemaal wil..." Sandra: "Je staat erg afkeurend tegenover mensen die veel werken. Zou je daar dan kritiek over kunnen uiten naar je eerder genoemde vriendin Daniëlle?" Suzanne: "Ik ben heel eertlijk tegen haar geweest. Ik heb zeker drie, vier keer er wat over gezegd, maar ze wil het niet horen. Ze zegt dat haar werk belangrijk voor haar is. Nou ja, dan ben ik toch gewoon uitgeluld!"

Onzekerheid

"Zijn jullie weleens onzeker over je opvoeding?", vraag ik. Suzanne: "Ik had een buurvrouw met wie ik veel omging en die veel commentaar op mij had. Haar eigen kind heeft PDD-NOS en terroriseerde mijn kinderen zo'n beetje. Ze kregen geen enkele ruimte om lekker buiten te spelen. Ik durfde er niets van te zeggen, ook omdat ik dacht dat haar dochter er niets aan kon doen en omdat ik met ze te doen had."

Maar die vriendin kende geen enkele schroom om mij op fouten te wijzen. Bovendien was zij peuterleidster, dus een autoriteit op het gebied van kinderen en opvoeding, dacht ik. Mijn kinderen waren nog klein en ik was onzeker als jonge moeder, ik zou nu wat sterker in mijn schoenen staan." Marieke: "Je had tegen haar moeten zeggen: 'dit vind ik niet fijn, wil je er iets aan doen?'" Suzanne: "Het heeft me achteraf gestoord dat ze zoveel over mijn kinderen klaagde en dat ik niets aan de situatie met haar dochter deed."

"Is dit nou een compliment of verkapte kritiek? Het voelt als het laatste..."

"Ik heb die onzekerheid niet", zegt Marieke. "Maar ik ken mijn tekortkomingen. Mijn vriendin Elsa en ik voeden allebei heel anders op en ze vindt mij veel te streng. Dat vind ik zelf soms ook. Ze kan ook wel eens zeggen 'is dat niet te heftig?' Soms denk ik 'goed punt'. Maar ik vind haar af en toe weer te los in haar opvoeding. Ik denk dat het voor haar gezin juist heel goed zou zijn om meer structuur te geven. Zelf vindt ze trouwens dat ze genoeg consequent is. Prima. Alleen hebben wij met haar middelste kind niet de problemen thuis die zij heeft..."

Leuk gesprek – en de wijn was heerlijk – maar toch blijf ik het gevoel houden dat niemand het achterste van zijn tong heeft laten zien. Ook ik niet. Ik had Suzanne bijvoorbeeld kunnen vertellen dat ik me ben doodgeschrokken toen haar jongste dochter met het vleesmes liep te zwaaien dat ze achteloos op tafel had laten liggen. Ik heb dat overigens wél verteld aan Mira, en die sprak er ook schande van. Blijkbaar hoort dit taboe nog steeds thuis in het roddelcircuït. En zijn we allemaal lafaards, die met allerlei excuses ('ze heeft het al zo zwaar', 'maar ze kan wel heel leuk voorlezen') elkaar de hand boven het hoofd houden. Misschien maar goed ook. Anders houden we geen vriendin meer over. <

Op verzoek heb ik alle namen gefingeerd, en voor de zekerheid ook maar die van mezelf. Anders hou ik geen vriendin...